

RÓMAI LEVÉL 3. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

A mostani alkalommal tovább folytatjuk a Római levél 3. részének tanulmányozását. Az előző alkalom bizonyos értelemben zárójelbe tehető, amikor a törvény céljaival foglalkoztunk, és felsoroltuk a törvényadásnak hat nagyon is gyakorlatias célját. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az összes célt felsoroltuk, de ezek közül legalább hatot igen. Most a Római levél 3. rész 20. versétől folytatjuk, amely egyfajta mérföldkő, amely jelzi, meddig jutottunk el ezen a zarándokúton. Ezt mondja: *„Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelötte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik. Most pedig...”* 21. vers, *„Most pedig...”* és itt kezdődik Isten megoldása. Isten az ő bölcsességében felkínál egy megoldást a problémára. Csodálatosan, rendkívül részletesen, nagyon szisztematikusan felvázolja az egész problémát. Megtudjuk, hogy nem a törvény a megoldás. Hát akkor mi a megoldás? Ebből a szakaszból megtudhatjuk. Olvassuk el a 21. versétől a 26. versig. Ezek a Biblia legtömörebb versei közé tartoznak. Elemzésük egy egész napig eltartana. De ennyi időnk nincs, és be kell érünk annyi idővel, amennyi a rendelkezésünkre áll. Róma 3:21-től. *„Most pedig a törvény nélkül...”* vagy törvény nélkül *„...tette nyilvánvalóvá igazságát...”* Látjátok, hogy a határozott névelő dőlt betűvel van szedve? Szerintem helyesebb lenne határozatlan névelővel mondani: Istennek egy igazságát, egy másfajta igazságát. *„Most pedig a törvény nélkül tette nyilvánvalóvá igazságát, amelyről bizonyosságot tesznek a törvény és a próféták.”* Látjátok, Pál ismét nagyon gondosan fogalmaz, nem hajt végre semmiféle újítást, mindez embrionális állapotban már benne van az Ószövetségben. Csak annyit tesz, hogy kifejti mindazt, amely burkoltan meg van írva a törvényben és a prófétáknál. *„Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által.”* Megismétlődik a Római levél üzenete: kizárólag hit által lehet megigazulni. Nincs más mód. Semmiféle más módon nem lehet megigazulni.

„A Jézusban, a Messiásban való hit által.” Itt ki kell hangsúlyoznom a Messiás szót, mert ez sokkal jobban kifejezi az ige folytonosságát, mint a görög Krisztus szó bevezetése. *„Mindazok számára, akik hisznek.”* Ez a megigazulás, amelyet hit által lehet elnyerni, mindenki számára elérhető, aki hisz. A „mindenki” szó nagyon fontos. Nincs fenntartva kizárólag a zsidó nép számára, mindenki megkaphatja, akinek szüksége van rá. Kinek van rá szüksége? Egy szóval? Mindenkinek, de ki van ebben benne? A bűnösök, úgy van. *„Nyilvánvalóvá tette a Jézusban, a Messiásban való hit által mindenki számára, aki hisz. Mert nincs különbség...”* Milyen szempontból? A bűnösség szempontjából. Sokféle

különbség létezik, más faj, más bőrszín, más kultúra, más nyelv, más vallás. De van bennünk valami közös: valamennyien bűnösök vagyunk. Valamennyien számadással tartozunk Istennek a bűneinkért. Ebből a szempontból nincs különbség zsidók és pogányok, protestánsok és katolikusok, feketék és fehérek között, valamennyien egyformák vagyunk.

23. vers: „*Mert mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.*” Hányan vétkeztek? Biztos? Ebben te is benne vagy? Én is benne vagyok? Igen. Mindenki vétkezett. A „bűn” szó valójában annyit jelent, hogy „eltéveszteni a jelet”, vagy „a jel alatt maradni”. A Biblia nagyon sok szóval fejezi ki a rossz cselekvését, és mindegyik különleges. Van egy másik szó is: törvényszegés. A törvényszegés, valaminek az áthágása, annyit jelent, hogy átlépünk egy jelölővonalat. A törvényszegés azt jelenti, hogy nem engedelmesszük egy ismert parancsolatnak. A zsidók bűnösök voltak a törvény megszegésében. A pogányok a legtöbb esetben nem, mert nem kaptak parancsolatokat. Ebből a szempontból van különbség, de a bűn szempontjából nincs, mert senki sem tudta teljesíteni a törvény létrehozásának a célját. Miért adta Isten a törvényt? Isten dicsőségére. Úgy van. Eszembe jut egy zsidó fiatalember, aki évekkkel ezelőtt megtért Jézushoz Londonban, amikor ott szolgáltam, és meglehetősen buzgó volt. Egyszer prédikált egy utcai alkalmon, és ezt mondta: Ha valaki nem Isten dicsőségére él, akkor nincs is joga létezni. Szerintem igaza van. Ez létezésünk egyetlen indoka Isten világegyetemében, ahol Isten megalkotott minket, ha az ő dicsőségére létezőnk. Mi a bűn? Ha nem érjük el azt a célt, amiért Isten teremtett minket. Van még egy szó, amelyet gonoszságnak szoktak fordítani. De jobb, ha lázadásnak fordítjuk. Ez a rossz cselekvésének egy további aspektusa. A lázadás ott van mindenkinek a szívében. De a lázadás alapvetően egy hozzáállás, nem cselekvés. A Római levél 6. részében foglalkozunk majd a lázadással, ott van szó a lázadókról, tartogassuk akkorra ezt a témát. De valamennyien egyformák vagyunk abból a szempontból, hogy vétkeztünk, és ezért szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Nem értük el azt a célt, amiért Isten megteremtett minket. Ezért a bűnösök bizonyos értelemben mindig csalódottak. Értitek? Ugyanis nem létezésük igazi célja szerint élnek. Olyan ez, mintha vásárolnál egy Cadillac gépkocsit, aztán bútort szállítanál vele. Ez a kocsit nem erre való. Vagy ha veszel egy teherautót és taxizni akarsz vele, akkor is problémáid lesznek. Egyetlen célra alkotott minket Isten, de nem ennek megfelelően élünk. Ez minden bűnösre nézve igaz. Egyetlen bűnös sem tudja beteljesíteni létezésének célját. És ezért valahol mélyen ott van bennük a csalódottság.

Akkor menjünk tovább. 3. fejezet. Most jön a megoldás. Megigazulva. Inkább ezt mondanám: miután Isten felkínálta nekünk a megigazulás lehetőségét. Mert csak akkor igazulunk meg, ha válaszolunk. Megigazulva ajándékként. Megigazítatva ajándékként. Azt hiszem, el kell mondanom a saját meghatározásomat a megigazulásról. A megigazulás egy száraz teológiai kifejezés sok ember számára, de ez a legdicsőségesebb szó. Elmondok több lehetséges fordítást. A megigazulás azt jelenti, hogy fel vagyok mentve. A mennyei bíróság megvizsgálta az ügyemet, és kimondta az ítéletet: nem bűnös. Csodálatos. Mert ez a legmagasabb szintű bíróság: a mennyei bíróság. Ha a menny azt mondja, hogy nem vagy bűnös, akkor nem számít, mit mondanak a szomszédaid. Nem érdekes, mit gondolnak rólad mások, nem vagy bűnös. Ez a megigazulás része. Azt is jelenti, hogy igaznak tekintenek. Mert Isten igazságot tulajdonít neked a tetteid alapján. De ugyanez a görög szó azt is jelenti, hogy valakit igazgá tesznek. Tehát nem egyszerűen igaznak tekintenek téged, hanem ennek eredményeként valami történik benned.

Emlékeztek, beszéltem arról, hogy ha Isten megnevez valamit, akkor az lesz belőle, aminek Isten nevezi. Lehetséges, hogy nem lesz azonnal nyilvánvaló a változás, de ott van az a folyamat, amit Isten megnevezett. Tehát Isten úgy döntött, hogy igaznak nevez minket. És

ha ő igaznak nevez minket, akkor mi igazzá válunk. Aztán vannak más fordítások is, amelyekről bizonyára már többen is hallottatok: a megigazulás azt jelenti, hogy olyan vagyok, mintha soha nem vétkeztem volna. Miért? Azért, mert igaznak tekintenek engem Isten igazsága alapján. Nem a saját igazságom miatt. Nem az erőfeszítéseim miatt. Hanem hit által ajándékként megkapom Isten igazságát. Testvéreim, ha nem kapjátok meg ajándékként, akkor soha nem lesz a tietek. Nem tudod megszolgálni. Nem tudod kiérdemelni. Sokkal magasabban van, mint hogy elérhetnénk: amilyen magasán van az ég a föld felett. Isten azt mondja Ésaías 64:5-ben: a ti igazságotok olyan, mint a szennyes rongy. Nem azt mondja, hogy a bűneitek olyanok, hanem azt, hogy a legjobb, amire képesek vagytok, Isten szemében olyan, mint a szennyes rongy. Ezekben a szennyes rongyokban soha nem juttok be a mennybe. Isten előtt csak az üdvnek ruháiban lehet megállni. Ésaías 61:10.

Soha nem prédikálok erről a témáról, csak szeretném megmutatni nektek ezt az igeverset. Ésaías 61:10. Ez a vers bemutatja a megigazultság állapotát, amikor valakit Isten igaznak tekint. *„Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben...”* Az itt szereplő „örüljön” kifejezés talán a rendkívüli boldogság legerőteljesebb szava, amely ezt mindenkivel közli. *„Mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül.”* Sok ember tudja, mit jelent a „megváltás” szó, de közülük sokan nem ismerik a „megigazulás” szó jelentését. Először is: a megigazult ember az üdvnek ruháit viseli, ez csodálatos. Azt mondanám, hogy ez az alsóruha. De utána Isten körülveszi az embert az igazság palástjával. Teljesen befed téged az ő igazságának palástjával. Nem számít, melyik oldalról néz rád az ördög, kizárólag Isten igazságát láthatja. Semmit sem hozhat fel ellened. Ez a megigazultság. Erről beszélek. Gyakran annyira szomorú vagyok, amikor azt látom, hogy a keresztények nem lelkesek a hitük miatt. Szerintem nagyszerű dolog, amikor az emberek lelkesek. Szerintem ez teljesen logikus. Ha azt mondom, hogy hiszek valamiben, de az nem tud engem fellelkesíteni, az teljesen logikátlan.

Még az anglikán egyházban történt, nem kritizálni akarom az anglikán egyházat, de meglehetősen kritikus természetű tinédzser voltam, meghallgattam a csodálatos prédikáció és megvallás minden egyes szavát, és azt mondtam: milyen dicsőséges mindez! Aztán megnéztem az embereket, és ezt gondoltam: ha ezek az emberek komolyan is gondolják, amit mondanak, az nem látszik meg rajtuk. Mert nem úgy néznek ki. Még mindig elevenen él bennem egy kép egy elegáns hölgyről, amint kimegy a templomból az egyik vasárnap délelőtt, és leejtette a gyönyörű csipkés zsebkendőjét a kőpadlóra. Utánaszaladtam, felvettem azt a kendőt és odaadtam neki. A hölgy sokkal izgatottabb lett, amikor átvette tőlem a kendőt, mint amennyire az üdvösségről szóló prédikáció fellelkesítette. Értitek? Azok az emberek, akik így viselkednek, valójában soha nem értették meg azt, amiről beszélnek. Mert szerintem ha te valóban felfogtad azt, hogy Isten beborított téged az ő igazságának palástjával, akkor azt kell tenned, amiről Ésaías beszél. Örvendezvén örvendezem az Úrban, ujjong az én lelkem az üdvösség miatt. Olyan boldog vagyok, hogy ezt el kell mondanom mindenkinek. Nem elég az, hogy csak ülök a padban, fel kell állnom, kiáltanom és táncolnom kell. Ez nem logikátlan, hanem logikus. Hivatásos logikus vagyok. Ha te azt mondd, hogy elhiszed mindazt a sok csodálatos dolgot, amely a Római levélben és az egész Újszövetségben meg van írva, de nem lelkesedsz fel tőle, ez teljesen következtelen viselkedés. Azt jelenti, hogy valójában nem hiszed el azt, amit mondasz. És kizárólag a Szent Szellem teheti ezt valóságossá a számodra. Prince testvér ezt nem tudja megtenni.

Most térjünk vissza a Római levél 3. részéhez. 24. vers. *„Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből.”* Lapozzunk a Római levél 5. részéhez, ahhoz a kijelentéshez, hogy a megigazulást ajándékként kapjuk. Ezt jól jegyezzétek meg, mielőtt továbbmennénk. *„Az ő*

kegyelme által...” A kegyelem Isten természetfeletti munkája, amellyel megteszi értünk mindazt, amit nem tudunk kiérdemelni. A kegyelmet nem lehet megszolgálni. Elmondánatok ezt velem együtt? A kegyelmet nem lehet megszolgálni. Ha van valamid, amit megszolgáltál, az biztosan nem kegyelem. A kegyelem ott kezdődik, ahol a kiérdemlés lehetősége véget ér. Folytassuk. *„Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.”* A „megváltás” szó az Ószövetség görög nyelvű változatában a kegyelem székét jelenti Mózes sátrában. Milyen gyönyörű kép! Ott volt a frigyláda, benne a törvény, amelyet megszegtek, és amely kiáltott Izrael ellen. De Isten gondoskodott egy kegyelmi székről, amely pontosan ugyanaz a dimenzió, mint a frigyláda, amely betakarta a megszegett törvényt. Ez volt az a hely, ahol Isten megnyilvánult, ahol szólt, és amelyet beárnyékolnak a dicsőség kérubjai. Amióta a frigyláda fölött nincs ott az ő dicsősége, nem lehet Istenhez járulni. De ha a kegyelem széke betakarja a frigyládát, akkor Isten elé járulhatunk és ő szólhat hozzánk. Bejárásunk van a mindenható Isten közvetlen színe elé. A kegyelem széke miatt. A kegyelem széke Jézus áldozatának, az ő kiontott vérének a megfelelője. Kizárólag ennek az alapján juthatunk be az igaz Isten színe elé.

Olvassuk tovább. 24. vers. *„Miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa.”* Tehát Isten az egész világegyetemnek bemutatta az egyetlen áldozatot mindazokért a bűnökért, amelyeket valamennyien elkövettünk. És ezt Jézus kiontott vére szemlélteti. Isten ezt nem titokban tette. Nem valami eldugott zugban történt, hanem teljesen nyilvánosan. Utána Pál így folytatja: *„...hogy igazságát megmutassa. Az Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte türelme idején...”* Ez egy titok. A mózesi törvény ideje alatt, csaknem 1500 éven keresztül, Izrael folyamatosan emlékezett a saját bűneire. Be kellett tartaniuk azt a rendelkezést, hogy minden évben be kellett mutatniuk a bűnért való áldozatot. De egyetlen bemutatott áldozat sem törölte el ezeket a bűnöket. A törvény alatt bemutatott áldozatok csak eltakarták ezeket a bűnöket a következő áldozatig. De amikor Jézus eljött, a Zsidókhöz írt levél írója ezt mondja: ő eltörölte a bűnt önmaga feláldozásával. Nem egyszerűen elfedte a bűnt, hanem eltörölte. Megszüntette.

És ebben a szemléltetésben Isten érvényt szerzett az ő igazságának, amellyel 1500 éven keresztül figyelmen kívül hagyta azt a bűnt, amelyet addig nem törölt el. De Isten tudta, mit akar tenni. Ezt hit által tette, annak biztos tudatában, hogy Jézus végül be fogja mutatni az összes bűnért az áldozatot. Isten mindazt, amit a Kálvária kapcsán tett, hit által tette. Jézus hit által halt meg. Ez volt szolgálat végleges eredményének az egyetlen bizonyítéka, hogy hit által meghalt. Hála legyen Istennek, amiért a hite igazolódott.

Folytassuk a 26. verstől. *„...hogy most mutassa meg igazságát, mert ahogyan ő igaz, igazá teszi azt is, aki Jézusban hisz.”* Itt van a nagy titok. Isten igaz, és meg tudja igazítani a bűnösöket. Hogyan tudta Isten figyelmen kívül hagyni a bűnt úgy, hogy nem alkudott meg a saját igazságával? A válasz a Római levélben található. Ez a legfontosabb ígevers. Isten lehet úgy tökéletesen igaz, hogy megbocsát a bűnösöknek. Már mondtam, hogy Istennek nem az a problémája, hogy hogyan lehet megbüntetni a bűnösöket. Istennek az a problémája, hogy hogyan tud megbocsátani a bűnösöknek. És kizárólag ő tud gondoskodni a megoldásról, amely itt van elrejtve, a Római levélben.

Most folytassuk azzal, hogy milyen hatásai vannak ezen gondoskodás, ezen kiengesztelés elfogadásának. Olvassuk el a 27. és a 28. verset. *„Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit 'törvénye' által. Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől*

függetlenül.” Az előző fejezetben rámutattunk arra, igen, a 2. fejezetben, hogy a vallásos ismeret büszkeséget eredményez. Minél többet tud a vallásos ember, annál büszkébb lesz. De a büszkeség utálatosság Isten előtt. A büszkeséggel tehát le kellett számolni. Isten ezt a hit törvénye által teszi meg, mert nem hagy nekünk semmit, amivel büszkélkedhetnénk. Semmire sem hivatkozhatunk. Semmit sem tettünk saját magunkért. Mindent Isten tett meg. Mi csak annyit tehetünk, hogy hit által elfogadjuk a megigazulás ingyenes ajándékát, amelyet Isten nekünk felkínál. Senkiről sem szeretek rosszat mondani, de nagyon sok kapcsolatom volt muzulmán emberekkel. Ez a vallás hatja át az egész Közel-Keletet. Három muzulmán országban is éltem életem folyamán. Ez az én személyes megfigyelésem. Soha nem ismertem senkit, akit az iszlám boldoggá tett volna. Ki merem jelenteni, hogy az elmúlt 13 évszázad során sem tett senkit soha boldoggá az iszlám. Vajon miért olyan vonzó mégis? A vallásos cselekedetek miatt. Miért szeretik az emberek a vallásos cselekedeteket? Azért, mert van mivel büszkélkedniük. Illik az emberi büszkeséghez. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy kizárólag a muzulmánok ilyenek, ugyanez igaz az ortodox zsidókra, és nagyon sok hitvalló keresztényre is, mert nem ismerték fel, hogy nincs semmi, amivel büszkélkedhetnénk. Mindent Isten tett meg. Mi csak annyit tehetünk, hogy hit által elfogadjuk azt, amit Isten tett.

Hadd mondjam el azt is, hogy a dicsekvés és a büszkeség összeférhetetlen a hittel. Mert a híres igevers, Habakuk 2:4: *„Ímé, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke, az igaz pedig az ő hite által él.”* A hit és a büszkeség összeegyeztethetetlen egymással. Ezt soha nem szabad elfelejtenünk, mert nagyon sokan abban a veszélyben vannak, hogy büszkévé válnak. Teszünk valami apróságot Istenért, elérünk valamilyen sikert a szolgálatunkban, aztán azt hisszük, hogy mi vagyunk azok, akik tudjuk a választ. Ez rendkívül veszélyes. Nincs helye a büszkeségnek, teljesen ki van rekesztve. Nagyon érdekes, hogy földi szolgálata során Jézus két olyan emberrel találkozott, akit kifejezetten megdicsért a hite miatt. Ebben az az érdekes, hogy egyikük sem volt zsidó. Az egyik a római százados volt, aki ezt mondta: *„nem vagyok méltó arra, hogy az én házamba jöjj, csak szólj egy szót, és az is elég lesz”*, és Jézus ezt mondta: *„egész Izraelben nem találtam ekkora hitet”*. Mit eredményezett a hite? Alázatot. Nem vagyok méltó. Nem követelt semmit, csak kérte, hogy Jézus szóljon egy szót. A másik, és ez az egyik kedvenc történetem a Bibliában, a siro-föníciai asszony, akinek a lánya démonizált volt. Futott Jézus után, kiáltott hozzá, zaklatta őt, a tanítványok el akarták kergetni, hogy ne zavarja őket, de ő nem ment el. Dávid fiának szólította Jézust, aki először nem válaszolt. A Dávid fia a zsidó emberek címe volt. Csak akkor válaszolt, amikor uramnak szólította őt az asszony. Megkérdezte tőle, mit akar, és az asszony szabadulást kért a lánya számára. És Jézus nagyon próbára tette az alázatát, mert ezt mondta: nem jó a fiak kenyerét elvenni és a kutyáknak adni. Minek nevezte tehát az asszonyt? Kutyának. Ez nyugaton sértésnek számít, de higgyétek el nekem, hogy a Közel-Keleten nem mondhattok annál rosszabbat valakire, mint hogy kutyának nevezitek. A helyére tette az asszonyt, mert lényegében ezt mondta: szövetséget kötöttem Izraellel Mózesen keresztül, hogy az ő gyógyítójuk leszek, de veled nem kötöttem ilyen szövetséget. Ezért te csak egy kis kutya vagy. Isten olyan keménynek tűnik, pedig nagyon könyörületes. És az asszony így válaszolt: *„Úgy van, Uram, de még a kutyák is kapnak enni a morzsákból.”* Micsoda hit! Nekem nem kell egy szelet kenyér, csak egy kis morzsa. Küldd ki a démont a lányomból. Jézus így válaszolt: *„Asszony, nagy a te hited.”* Szolgálj ki magad, vedd el, amit akarsz. Mi volt a különös a nő jellemében? Az, hogy alázatos volt. Tehát nagyon vigyázzunk, nehogy büszkévé váljunk, mert a büszkeség és a hit nem létezhet együtt ugyanabban a helyzetben.

Menjünk végig a fejezeten. Pál egyértelműen kijelenti, hogy ez az üzenet a pogányoknak és a zsidóknak egyaránt szól. Ezt mondja a 29. versben: *„Vagy Isten kizárólag a zsidóké? Nem a pogányoké is? Bizony, a pogányoké is, mert egy az Isten...”* Ez a júdaizmus

nagy kijelentése. Egy az Isten. „...aki megigazítja a körülmetéltet hitből, és a körülmetéletlent hit által.” Az alapvető követelmény a hit. Értitek? A hitet ki lehet fejezni a körülmetélés által, de működhet a körülmetélés nélkül is. De bárhogyan is nyilvánul meg, kizárólag a hit lehet a megigazulás alapja. A körülmetélés hit nélkül senkit sem fog megigazítani. Aztán befejezi a gondolatot, és ez nagyon fontos. 31. vers. „Érvénytelenné tesszük tehát a törvényt a hit által?” Vagyis félretoljuk a törvényt? Mi a válasz? „Szó sincs róla. Sőt, inkább érvényt szerzünk a törvénynek.” Ezt feltétlenül meg kell értenünk. A Jézusba vetett újszövetségi hit nem tolja félre Mózes törvényét, amely Isten ígéjének része. Az ige folytonos és állandó. Valójában csak azok tudják elfogadni a törvényt úgy, amint az meg van írva, akik elhiszik, hogy Jézus meghalt helyettünk. Bármely embercsoport, legyen az zsidó vagy pogány, bármilyen keresztény irányzat követője, aki azt állítja, hogy betartja Mózes egész törvényét, az hazudik, mert nem tartja be. Ha be akarjuk tartani az egész törvényt, akkor egyetlen parancsolatot sem tehetünk félre. Még azt sem, hogy hogyan kell bánni a mezőn megölt nyúllal. Mert Jézus töltötte be a törvényt helyettünk. Tehát mi vagyunk az egyetlen olyan csoport a földön, akik kijelenthetik, hogy a törvény egészét elfogadjuk. De Jézus volt az, aki az egész törvényt betöltötte, és halála által megszabadultunk a törvénytől. Ámen.

Az előző alkalmat a Római levél 3. fejezet 19. és 20. versével fejeztük be, amely bizonyos értelemben zárandokutunk első szakaszának csúcspontja, és itt Pál az írások alapján bebizonyítja, hogy az egész világ számadással tartozik Istennek a bűneiért. És senki sem tudja elkerülni, hogy megálljon Isten ítélőszéke előtt, ahol számot kell adnia a bűneiről. Úgy gondoltam, hogy még egyszer elolvassuk ezt a két verset, mert annyira fontos. *„Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az Isten ítélje meg az egész világot.”* Ezt a sorsot vetíti előre Pál az egész világ számára: mindenki számot ad majd Isten előtt, zsidók és pogányok, a vallásos és a nem vallásos emberek, mindenki számot ad majd Isten előtt, majd azzal folytatja, hogy a törvény előírásainak betartása soha nem fogja megváltoztatni azt a tényt, hogy továbbra is számadással tartozunk Istennek. Ezt mondja a 20. versben: *„Mert a törvény cselekedeteiből, a szabályok betartásával egyetlen test, egyetlen emberi lény sem fog megigazulni Isten előtt, ő senkit sem fog ezért igaznak tekinteni. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.”*

Ez egy fontos kijelentés a vallásos emberek számára. A törvény csak a bűn felismerésére szolgál. Tapasztalatból tudom, hogy sok-sok keresztény nagyon nehezen tudja megérteni, miért mondja Pál azt, hogy a törvény csak a bűn felismerésére szolgál. Aztán elgondolkodnak azon, hogy miért adta Isten a törvényt, ha az csak arra jó, hogy tisztában legyünk bűnös voltunkkal, de nem tud minket igazakká tenni. Ezért a mostani alkalommal a zárójelbe tett szavakkal szeretnék foglalkozni, és szeretném felvázolni a törvényadás hat célját. Tapasztalatból tudom, hogy ha ezzel nem foglalkozunk, akkor sok kérdés megválaszolatlanul marad az elménkben, és nem tudunk igazán odafigyelni a Pál szavaiban rejlő pozitívumokra. Ezért az ige alapján azt állítom, hogy a törvényadásnak hat célja volt. Először az, hogy megmutassa az embernek a bűn valóságát és hatalmát. Az első a diagnózis, csak utána jöhet a gyógyszer. Ez pszichológiai szempontból feltétlenül igaz. Isten nem tudta volna az emberek elé tárni az üdvösséget, ha előbb nem ismerik fel a bűn problémáját. Az embernek először tisztában kell lennie azzal, hogy bűnös, mielőtt felismerhetné és elfogadhatná Isten üdvtervét. Isten pontosan ezt tette. Csak azután mutatta meg nekünk üdvtervét, miután felnyitotta a szemünket arra, hogy milyen kétségbeejtő szükségünk van rá. A bűn gyógyíthatatlan, halálos betegség, amelyre csak egyetlen gyógymód létezik.

Hadd mutassa meg néhány igeverset, újból olvassuk el a Róma 3:20-at. *„Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni, nem fogja elérni a megigazultságot, egyetlen halandó sem öelötte’.* Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.” Ez volt a törvényadás első célja: hogy megmutassa nekünk a bűn betegségét. A törvény Isten diagnózisa, hogy felnyissa a szemünket a bűn állapotára, amely az életünkön uralkodik. Meggyőződésem, hogy nincs a Biblián kívül olyan könyv a világon, amely leleplezné a bűn természetét. Ez a Biblia megfizethetetlen előnye. Az egyetemen tanulmányoztam az egyik legnagyobb filozófus, Platón munkásságát, aki nagyon érdekes gondolatokat vet fel az ember igaz voltáról. Kiválóságnak, vagy erénynek nevezi ezt az állapotot. Következtetése pedig az volt, hogy a tudás jelenti az erényt. Hosszas tépelődés után jutott el erre a következtetésre. Ezt mondja: ha az emberek tudják, mi a jó, akkor azt fogják tenni. Ez nyíltan ütközik az emberi tapasztalatokkal, mert folyamatosan találkozunk olyan emberekkel, akik tudják, mi a helyes, mégsem teszik, viszont tudják, mi a rossz, és azt teszik. Még azt is tudják, hogy a rossz cselekedeteknek következményei vannak, mégis azt teszik. Mert kizárólag a Biblia diagnosztizálja azt a bennünk működő erőt, amelyet bűnnek nevez, és amely arra készítet minket, hogy a saját érdekeinkkel szemben is megtegyünk dolgokat, még akkor is, ha tudjuk, mit teszünk. Tehát önmagában a tudás nem lehet a megoldás. Az egyetlen megoldás az evangélium. Hadd olvassak el néhány további igeszakaszt erről a témáról. Római levél 7. rész, később majd részletesen is foglalkozunk a 7. résszel, most csak kiemelek néhány szakaszt.

Róma 7:7. „Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla.” Mit mondhatunk ehelyett? Távol legyen. Ellenkezőleg. „Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd!” Hogyan tudhatunk tehát a bűnről? A törvény által, úgy van. Aztán a 12. és 13. vers. „A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó.” Pál nagyon egyértelműen kimondja, hogy a törvénnyel nincs semmi baj. Nem a törvényben van a hiba. 13. vers. „Akkor a jó lett halálommá? Szó sincs róla?” Hogy mondjuk ezt? Távol legyen! „Ellenben a bűn, hogy meglássék bűn volta, a jó által hoz rám halált, így a bűn fokozott mértékben lesz bűnné a parancsolat által.” A törvénynek az a célja, hogy egyértelművé tegye a bűn teljes bűnös voltát, hogy bemutassa undorító voltát, a valós természetét. Ez a kijelentés kizárólag a Bibliából ismerhető meg.

A törvény második célja az, hogy megmutassa: az ember a saját erőfeszítései által soha nem fog megigazulni. Pál a saját tapasztalatairól beszél ugyanebben a fejezetben. A 18. versstől a 23. versig. „Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó...” Rá kell mutatnom, hogy a 'test' szót a Biblia időnként technikai értelemben használja. Nem a fizikai testünkre vonatkozik, hanem az Ádám-tól örökölt természetemre. A régi ádám-i természetemre. Erre még vissza fogok térni. „Mert tudom, hogy énbennem nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs.” Hányan tudtok azonosulni ezekkel a szavakkal? „Hiszen nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.” Látjátok, mit tesz Pál? Rámutat a bűnre, arra a bennem lakó erőre, amely az őszinte akaratom és szándékom ellen hat bennem. 21. vers: „Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni –, csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn törvényével, amely a tagjaimban van.” Az itt szeplő „fogoly” szó nem egy bűnözőre vonatkozik, aki megszegte a törvényt, hanem hadifoglyot jelent, akit foglyul ejtettek és arra kényszerítettek, hogy a saját társai ellen harcoljon. Ez Pál saját tapasztalatainak leírása. Én a magam részéről csak egyetérthetek Pállal. Értem, miről beszél. Mert amikor 15 éves voltam, akkoriban a fiúk 15 éves korukban konfirmáltak az anglikán egyházban. Nekem semmi kedvem sem volt ahhoz, hogy konfirmáljak, ezért írtam apámnak, aki a brit hadseregben Indiában szolgált: apám, én igazából nem akarok konfirmálni. Nagyon meglepődtem apám levelén, aki ezt írta: konfirmálni fogsz. Ez azért volt meglepő, mert apám egyébként csak évente kétszer ment el a templomba, karácsonykor és húsvétkor, és ezzel nagyon elégedett volt. Ezért nem értettem, miért akarta, hogy konfirmáljak. A lényeg az, hogy a konfirmálás előtt az anglikán egyházban oktatáson kell részt venni. Egy nem igazán vallásos tanító oktatott, és meg kellett tanulnunk, milyen válaszokat adjunk a kérdésekre. Az első kérdés az volt: hogy hívnak, amire a legtöbb ember elég könnyen tud válaszolni. A második kérdés az volt, hogy kitől kaptad ezt a nevet, amire az a válasz, amit nem igazán hittem, hogy a keresztszüleimtől a keresztségben, és nem akartam mindezt végigcsinálni, de amikor tanulmányoztam ezeket a kérdéseket, tudatára ébredtem annak a ténynek, hogy távolról sem vagyok olyan jó, mint amilyennek tartottam magam. És arra gondoltam, hogy valóban szükségem lenne arra, hogy jobb legyek. Úgy gondoltam, hogy a konfirmálás pont időben következik, és mostantól kezdve sokkal jobb leszek. Aztán eljött a püspök, és rátette a kezét körülbelül 50 fiú fejére, akik közül én voltam az egyik. Ezt gondoltam: ez az, mostantól kezdve sokkal jobb leszek. De teljes csalódás következett. Ahelyett, hogy jobb lettem volna, egyre rosszabbá váltam. És minél keményebben próbáltam jónak lenni, annál gyorsabban lettem egyre rosszabb. Én őszinte voltam, komolyan gondoltam a dolgot. Elkezdtem így gondolkodni: ez nem működik. Elhatároztam, hogy ezután nem akarok jó lenni, mert csak egyre rosszabb leszek. És

megállapítottam, hogy a dolog nem működik. Mert a rendelkezésemre állt a diagnózis, de nem volt ellene gyógyszerem. Tíz évvel később találkoztam az Úrral, és újjászülettem, és az életem azonnal megváltozott. Tehát teljes mértékben azonosulni tudok Pál szavaival.

A törvényadás következő oka az, hogy előremutasson a Megváltóra, a Messiásra. Ebben az összefüggésben Pál a törvényt tutornak, nevelőnek nevezi. Lapozzunk egy pillanatra a Galáciai levél 3. részéhez. 2. vers. *„Tehát a törvény nevelőnk volt, hogy elvezessen minket Krisztushoz, a Messiáshoz, hogy hit által igazuljunk meg.”* Annak a szónak, amelyet itt nevelőnek fordítanak, az angolban valójában a pedagógus a megfelelője. Azt a rangidős rabszolgát jelenti egy gazdag ember háztartásában, akinek az volt a feladata, hogy az első alapvető oktatást biztosítsa a gazdag ember gyermekeinek arról, hogy mi a jó és mi a rossz, és amikor már elég nagyok voltak, akkor nap mint nap elvitte őket az iskolába a nevelőhöz, aki aztán tanította őket. Ez az ember tehát nem maga a tanító volt, hanem ő csak elvitte a gyerekeket a tanítóhoz. Pál ezt mondja: ezt tette velünk, zsidókkal a törvény. Megtanított minket a jó és a rossz első alapelveire. De nem tudott minket mindenre megtanítani. A törvény volt az a rabszolga, aki elvezetett minket a Messiáshoz, aki aztán taníthat minket. A törvény célja tehát az volt, hogy elvezesse Izraelt a Messiáshoz, hogy kijelentsé a Messiást és előremutasson rá. Ezt kétféleképpen tette meg. Előre közléssel és előrevetítéssel. A törvényben sok prófécia szerepel, amelyek egyértelműen beszélnek a Messiásról, csak egyet fogunk elolvasni, Mózes 5. könyve, 18. rész. 5Mózes 18:18-19. Az Úr szól Mózeshez. *„Prófétát támasztok nékik az ő atyjokfiai közül, olyat, mint te, és az én ígémet adom annak szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok néki. És ha valaki nem hallgat az én ígémre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon.”* Ez egy világos prófécia. Isten prófétát támaszt Izraelnek a saját testvéreik közül, aki olyan lesz, mint Mózes. Évekkel ezelőtt olvastam egy tanulmányt, ez volt a címe: „A Mózeshez hasonlító próféta”, ha jól emlékszem, 26 szempontot sorolt fel, amelyekben Jézus és Mózes hasonlított egymásra. Nincs még egy olyan próféta, aki csak közel ilyen sok szempontból hasonlítana Jézushoz. Ez a próféta különleges hatalommal rendelkezik. Mert Isten el fog neki mondani mindent, amit parancsol. És Isten számon fogja kérni, ha valaki nem hallgat erre a prófétára. És az összes újszövetségi apostol egyhangúan megerősíti, hogy ez az ígéret: a Mózeshez hasonló próféta, Jézusban teljesedett be. Ez tehát a Messiás előzetes bejelentése. De a törvény sok helyen előrevetíti a Messiást, sok rendeletben és az áldozatokban. Hitem szerint az összes ószövetségi áldozat valamilyen módon Jézust vetíti előre. Az Ószövetségben sok áldozat volt, de ezek mégis Jézust vetítik előre. Szeretnék mondani egy példát: a húsvéti bárány, amelyet Egyiptomban levágtak, és amelynek vére megvédte a zsidókat Isten ítéletének haragjától, amely az egyiptomiakra lesújtott, akik nem álltak védelem alatt. Szeretnék rámutatni arra, hogy ennek nincs semmi köze a nemzetiségi vagy a faji hovatartozáshoz. Egyetlen kérdés számít: ott van-e a vér a házon, vagy nincs. Talán ez a legegységesebb kép Jézusról, az Isten bárányáról. Ezt a képet bárhol megtaláljátok a Bibliában. Most nézzünk meg két újszövetségi szakaszt, ahol a húsvéti bárány képét Jézusra alkalmazzák. Az első János evangéliumának 1. fejezetében olvasható. Keresztelő János bemutatkozása, akit Isten azért küldött, hogy előkészítse az utat a Messiás számára. János 1:29. *„Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”* Ő teljesítette be a húsvéti bárány szerepét. Aztán nagyon konkrétan az 1Korinthus 5:7-ben Pál alkalmazza Jézusra ezt a képet. Ezt mondja, és a húsvéti rendelkezésekre hivatkozik, amely szerint minden zsidó otthonból ki kellett takarítani a kovászt. *„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztavá legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott.”* Egyértelműen kimondja, hogy Krisztus volt az igazi húsvéti bárány, nehogy elfelejtsük, hogy keresztáldozata már megtörtént a húsvét ünnepén. A törvény tehát a törvény alatt lévők számára rámutat az igazi megoldásra, a Messiásra, aki el fog jönni.

Aztán a törvény negyedik oka, amelyet gyakran nem értenek meg, különösen a pogányok, hogy Izraelt egy kiváltképpen való néppé tegye, amelyhez a Messiás eljöhet. Hogy elzárva, elkülönítve tartsa őket. Ezt Pál mondja, szintén a Galáciai levélben. Galácia 3, 23. vers. *„Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, zsidókat, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.”* A törvény tehát bezárta a zsidókat egy bizonyos helyzetbe, hogy készen tartsa őket a Messiás számára. Ha úgy gondoljátok, lapozzatok velem együtt Bálám próféciajának szavaihoz, amelyet Izraelről mondott. 4Mózes 23., 9. vers. 4Mózes 23:9. Ez Izrael prófétai képe. *„Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt, Íme egy olyan nép, amely elkülönülve fog lakni, és nem számlálják őket a nemzetek közé.”* A nemzet szó héberül a „gój”, vagyis pogány. Még azután is, hogy szétszórták és elűzték őket a saját földjükről, még 2000 után is, ez a prófécia még mindig igaz a zsidókra. Elkülönülve élnek, és nem számítják őket a nemzetek közé. Ez a történelem egyik legérdekesebb jelensége. A zsidókat elűzték a saját földjükről, Krisztus után 70-ben, és 19 évszázaddal később, miután csaknem kétezer évig éltek legalább 100 más nemzetben belül, még mindig különálló, azonosítható népet alkotnak. Az első feleségem dán volt. Gyakran mondogatta, hogy ha a dánokat szétszórják más nemzetek közé, száz év múlva egyetlen dán sem élne a földön. Ez egy különleges jelenség, ami kizárólag Izraelre igaz. És elsősorban Mózes törvénye elkülönítette el őket, ezen belül is egy bizonyos rendelkezés. A szombat. Ez mindig elkülönítette őket más népektől. És a szombatot mindig hatalmas személyes áldozatok árán tudták csak betartani. Istennek szüksége volt egy népre, akik között a Messiás megjelenhetett.

Néhány évvel ezelőtt Szingapúrban beszéltem, körülbelül 3000 ember előtt, csaknem valamennyien kínaiak voltak. Rájuk néztem – arról beszéltem, hogy hogyan lehet megszabadulni az átkoktól. Ezt gondoltam: aligha lehet itt egyetlen olyan kínai, akinek három generációval ezelőtt nem volt egy bálványimádó őse. Aztán erre gondoltam: Isten soha nem tudta volna elküldeni Fiát egy ilyen nemzethez. Mert ha engedelmeskednek a szüleiknek, akkor hamis isteneket imádnak. Tehát Istennek nagyon gondosan és céltudatosan elő kellett készítenie egy népet, akikhez elküldhette a Fiát, aki engedelmeskedhetett a szüleinek, betarthatta népének rendelkezéseit úgy, hogy továbbra is hűséges maradjon Atyjához, Istenéhez. Ez egy különleges titok, ahogyan ezt Isten megtette.

Most folytassuk a törvény céljaival. Gondoskodni kellett egy mintáról az emberiség számára, egy olyan népről, amelyet igaz törvények irányítanak. Keressük meg egy pillanatra Nehémiás könyvét, 9. rész, 13. és 14. vers. Ez egy csodálatos imádság része, amelyet elmondtak, miután visszatértek a babiloni száműzetésből. Felsorolják Isten minden hatalmas cselekedetét, amelyet Izraelért tett. *„És a Sinai-hegyen leszálltál, szóltál hozzájuk az égből, és adtál nekik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendelkezéseket és parancsolatokat. A te szombatodat is megjelentetted nekik, és parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényt parancsoltál nekik szolgálád, Mózes által.”* Igaz az a megállapítás, hogy a mai világban alapvetően csaknem minden nemzetnek olyan törvényei vannak, amely megőrzi az egyén integritását és a moralitást, és ezek visszavezethetők Mózes törvényeire. A törvény tehát létrehozott egy mintát, amelyet az összes többi nemzet figyelembe vehetett, és láthatta, milyen az, ha egy népet igaz törvények irányítanak.

És végül, ez nagyon fontos, és azt hiszem, általában nem veszik figyelembe: a törvénynek az a célja, hogy kimeríthetetlen anyagot biztosítson a szellemi elmélkedéshez. Hányan emlékeztek az 1. zsoltár nyitó verseire? Az első három versre. *„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül. Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és*

nappal.” Mi lesz ennek az eredménye? *„És olyan lesz, mint a folyóvizet mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, levele nem hervad el, és... minden munkájában jó szerencsés lesz.”* Szeretnétek sikeresek lenni? A kulcs az, hogy min gondolkodtok. A sikeres ember a törvényen gondolkodik éjjel-nappal. Ez sikerének a kulcsa. És szeretném elmondani, hogy ha tudjátok, ki a húsvéti bárány, akkor az Úrról való elmélkedésetek végtelenül gazdag lesz, ez egy kimeríthetetlen forrása az elmélkedésnek.

Gyorsan fussunk végig, melyek is voltak a törvényadás céljai. Csak elismétlem, aztán befejezzük ezt az alkalmat. **Először** is: hogy megmutassa az embernek a bűn valóságát és hatalmát. A diagnózist, és az egyetlen diagnózist. Semmiféle más emberi tapasztalat alapján nem lehet diagnosztizálni a bűnt, kizárólag a törvény alapján. **A második ok:** hogy megmutassa, az ember a saját erőfeszítései által semmiképpen sem igazulhat meg. Hányan vagytok tisztában azzal, hogy nem vagytok képesek betartani a törvényt a saját erőfeszítésetek által? Még a saját egyházatok törvényeit sem tartjátok be, mert legyetek őszinték. **Harmadszor:** hogy előre bejelentsen és előrevetítse a Megváltót, a Messiást. Előre bejelenti a próféciákban, és előrevetíti mintákban és képekben. **Negyedszer:** hogy Izraelt megőrizze elkülönített népként, akik közé a Messiás eljőhet. Pál úgy fogalmaz, hogy „egybezárva”, vagy „őrizetben”, vagy „bezárva”. Hogy elkülönített nép legyen. **Ötödször:** hogy gondoskodjon egy mintáról az emberiség számára, egy olyan népről, amelyet igaz törvények irányítanak. Legalábbis a mi nyugati világunkban, protestáns örökségünk az, hogy a törvények jelentős része valamilyen módon visszavezethető Mózes törvényeire. És valójában akkor vagyunk nagyon nagy bajban, testvéreim, ha eltávolodunk ettől az alapelvtől. És ma pontosan ennek lehetünk a szemtanúi. És végül a törvény **hatodik** célja: hogy kimeríthetetlen anyagot biztosítson a szellemi elmélkedéshez. Szeretném kihangsúlyozni gyakorlati alkalmazás szempontjából, hogy a siker kulcsa az életben a megfelelő elmélkedés. Az 1. zsoltár 3. verse megdöbbenő. A New International Version így fogalmaz: Bármit tesz, mindenben sikeres lesz. Nagyon egyszerű. Mi a kulcs? A megfelelő elmélkedés. Mi az elmélkedés hatalmas forrása? A törvény. Elolvashatjátok Mózes öt könyvét, és kimeríthetetlen leckéket találtok ott, amelyek vezetnek, őriznek és figyelmeztetnek titeket. Szeretnétek sikeresek lenni? Nincs itt senki, aki ne akarna sikeres lenni. Ne felejtsetek el, hogy az Úr törvényéről való elmélkedés a sikeres keresztény élet legalapvetőbb oka. Ámen.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.